Immanuël
Gemeente van het Levende Woord

Jesjoea in de gestalte Gods *(Filippenzen 2:5-7)*

Jesjoea in de gestalte Gods
Er zijn veel christenen die "op grond van de Bijbel" beweren dat Jesjoea de Messias zowel God is als Mens omdat de Roomse Drie-eenheidleer verklaart dat drie onderscheiden personen één in Wezen zijn. Ook de later ontwikkelde Twee-eenheidleer verklaart op dezelfde wijze deze Roomse dwaling. Deze beide filosofische- en dogmatische statements zijn een bron van verwarring geworden gedurende vele eeuwen Christendom. De voorstanders van deze beide doctrines hebben, zowel Joden als overige gelovigen die vasthielden aan Torah en Profeten, verketterd en overgeleverd aan de Inquisitie om geslagen en verbrand te worden gedurende vele eeuwen. Zelfs na 2000 jaar Christendom zijn er nog altijd christenen die zowel Joden als overige gelovigen beschuldigen van godlaster hoewel zij vasthouden aan de Torah, Profeten en B'rit Hadasha. (NT)

De verzen in de brief aan de Filippenzen zijn erg belangrijk in de Drie-eenheidleer ook al hebben ze ook verdeling onder de trinitariërs veroorzaakt, en deze moeten daarom grondig worden behandeld. Uit de verzen worden meerdere argumenten gehaald die stuk voor stuk besproken dienen te worden.

Ten eerste beweren veel trinitariërs dat het woord "gestalte", de vertaling van het Griekse woord *morphe*, refereert aan de innerlijke natuur van Messias als zijnde God. Dit wordt zo nadrukkelijk verklaard dat de Engelse NIV-vertaling "being in very nature God" heeft staan, wat betekent: "die naar zijn natuur God is". De Nederlandse NBV heeft het meer correct vertaald met "Hij die de gestalte van God had".

Wij geloven *niet* dat *morphe* refereert aan een "eigenlijke innerlijke wezen / natuur", en wij zullen bewijs leveren dat het refereert aan een uiterlijke vorm. Verschillende woordenboeken nemen tegengestelde standpunten in over de definitie van *morphe* en wel in zulk een mate dat wij menen dat er geen ander woord in woordenboeken zo verschillend wordt gedefinieerd. Wij zullen definities geven van woordenboeken met beide standpunten, om de verschillen tussen hen te illustreren.
Vine's lexicon heeft onder "vorm": "eigenlijk de natuur of essentie, niet in het abstracte, maar als werkelijk bestaande in het individu … het heeft in zichzelf niets "onvoorzien" of scheidbaars, zoals bepaalde modes van manifestatie." Trinitariërs gebruiken woordenboeken als *Vine's* vrijpostig om hiermee te stellen dat de "natuur" of "wezen" van Jesjoea in zijn menselijk lichaam, God was. Trinitarische geleerden als Vine stellen *morphe*, wat zij zien als een "innerlijke, essentiële natuur", tegenover het Griekse *schema*, wat volgens hen op uiterlijk vertoon duidt. Wij geven toe dat er veel Trinitarische geleerden zijn die in woordenboeken toevoegingen of artikelen schreven over het Griekse *morphe* waarin werd geconcludeerd dat Messias God moet zijn. Een Trinitariër die dit punt wil maken, put uit verschillende verzen. Maar

wij beweren dat deze definities bevooroordeeld en foutief zijn. Daarbij komt dat wij geen niet-Trinitariërs konden vinden die het eens waren met de definities van de Trinitarische geleerden, terwijl vele Trinitarische bronnen het ermee eens zijn dat *morphe* refereert aan het uiterlijk voorkomen en niet de innerlijke natuur. Volgens Van Dale betekend "gestalte" eenvoudig *"uitwendige gesteldheid, gedaante"* dat betekend de *"wijze waarop iets of iemand zich voordoet, uiterlijk"*.

Een studie van andere woordenboeken geven een heel ander beeld dan *Vine's* woordenboek. In Bullinger's Kritisch Woordenboek, wordt *morphe* eenduidig met "vorm" vertaald. Het woordenboek van W. Bauer, vertaald en herzien door Arndt en Gingrich, heeft onder *morphe* staan: "vorm, uiterlijk voorkomen, gestalte" (De NBG heeft ook gestalte). Het Theologisch Woordenboek van het Nieuwe Testament, bewerkt door G. Kittel, heeft "vorm, uiterlijk voorkomen". Kittel merkt ook op dat *morphe* en schema vaak onderling uitwisselbare termen zijn. Robert Thayer, de in zijn leven zeer gerespecteerde lexicoloog, heeft onder *morphe* vermeld: "de vorm waardoor een persoon of ding het gezichtsvermogen treft; het uiterlijk voorkomen". Thayer wijst er ook op dat het Grieks zegt dat kinderen het voorkomen van hun ouders weerspiegelen, iets wat in elke cultuur eenvoudig wordt opgemerkt.
Thayer merkt ook op dat sommige geleerden proberen om *morphe* te doen refereren aan dat wat intrinsiek en essentieel is, zijnde in tegenstelling tot dat wat uiterlijk en onvolkomen is. Maar Thayer merkt op dat „deze onderscheiding door vele verworpen is‟. Deze genoemde bewijzen laten zien dat geleerden het oneens zijn over het gebruik van het woord *morphe* in Fillipenzen. Wanneer geleerden het oneens zijn, en zeker in het geval wanneer geloofd wordt dat de reden van onenigheid veroorzaakt wordt door een verschil in doctrine, is het absoluut essentieel om zoveel mogelijk oorspronkelijk onderzoek te doen als mogelijk. De ware definitie van *morphe* moet duidelijk worden als we de bronnen controleren die beschikbaar waren ten tijde van de totstandkoming van de Apostolische geschriften (NT). Want het is toch zo dat het woord *morphe* algemeen gebruikt werd in de Griekse wereld. Wij beweren dat een studie met werkelijk bewijsmateriaal duidelijk zal aantonen dat *morphe* niet refereert aan het innerlijke, essentiële wezen van Messias, maar eerder aan het uiterlijke voorkomen.

Uit seculiere geschriften leren we dat men in het Grieks *morphe* gebruikt om te omschrijven wanneer de goden hun voorkomen veranderden. Kittel wijst erop dat goden in de heidense mythologie van vorm *(morphe)* veranderden, bijvoorbeeld Afroditus, Demeter and Dionysos deden dit. Dit is duidelijk een verandering van voorkomen, niet van natuur. Josephus, een tijdgenoot van de apostelen, gebruikte *morphe* om de vorm van standbeelden te omschrijven *(zie Bauer's Woordenboek).* Andere gebruiken het woord *morphe* in de Bijbel om het standpunt te ondersteunen dat *morphe* refereert aan het uiterlijk voorkomen. Het evangelie naar Marcus bevat een korte referentie aan het welbekende verhaal in Lucas 24:13-33 over Jesjoea die verschijnt aan twee mannen op de weg naar Emmaus. Marcus 16:12 vertelt ons: "Daarna verscheen hij in een andere gedaante aan twee van hen op de weg, terwijl zij zich naar het land begaven". Dit is erg duidelijk. Jesjoea had niet een andere "essentiële natuur" toen hij verscheen aan de twee discipelen. Hij had simpelweg een ander uiterlijk voorkomen.

Meer bewijs omtrent het woord *morphe*, verwijzend naar uiterlijk voorkomen kan verkregen worden uit de *Septuaginta*, een Griekse vertaling van de Tenach (OT) van ongeveer 250 jaar voor de gangbare jaartelling (vGJ). Het was geschreven omwille van het grote aantal Grieks sprekende Joden in Israël en omringende landen als gevolg van de verovering door Alexander de

Grote van Egypte in 332 vGJ en zijn controle over het territorium van Israël. Omstreeks 250 vGJ spraken zoveel Joden Grieks dat een Griekse vertaling van de Tenach noodzakelijk werd. De Septuaginta beïnvloedde de Joden gedurende de totstandkoming van de eerste gemeentes in sterke mate. Sommige citaten van de Tenach die voorkomen in de Apostolische geschriften komen in feite van de *Septuaginta* en niet van de Hebreeuwse tekst. Daarenboven waren er veel Grieks sprekende Joden in het lichaam van Messias van de eerste eeuw. We zien bijvoorbeeld dat er een conflict in de gemeente ontstond toen Hebreeuws sprekende Joden vooringenomen bleken naar de Grieks sprekende Joden toe (Hand. 6:1). De Joden gebruikten in de *Septuaginta* het woord *morphe* verschillende malen, en het verwees altijd naar het uiterlijk voorkomen. Job zei: "Daar gleed een geest mij voorbij, deed het haar van mijn lichaam te berge rijzen. Hij bleef staan, maar ik kon zijn gestalte niet onderscheiden. Een gedaante *(morphe)* stond voor mijn ogen, en ik vernam een fluisterende stem:" (Job 4:15- 16).

Het staat buiten kijf dat *morphe* hier refereert aan het uiterlijk voorkomen. Jesaja gebruikte het woord *morphe* in referentie naar door de mens gemaakte afgoden: "De timmerman spant het meetsnoer en tekent de omtrek af met de stift, bewerkt het beeld met de schaaf, tekent met de passer de omtrek af en maakt het naar de *beeltenis (morphe)* van een man, naar een pronkstuk van een mens, om in een huis te wonen" (Jes. 44:13). Het zou absurd zijn te beweren dat *morphe* hier refereert aan de "essentiële natuur" in dit vers, alsof een houten snijwerk de "essentiële natuur" van een mens zou kunnen hebben. Het vers is duidelijk … de afgod heeft het "uiterlijk voorkomen" van een mens.

Volgens Daniël 3:19 werd Nebukadnessar furieus, nadat Sadrak, Mesak and Abednego weigerden te buigen voor zijn beeld, wat "zijn gelaatsuitdrukking *(morphe)* veranderde". Niks van zijn natuur veranderde, maar de mensen die toekeken zagen dat zijn uiterlijk voorkomen veranderde. Ook in de Apocriefe werken, die dicht bij de tijd van de komst van Messias zijn geschreven, zien we dit gebruik van het woord *morphe*, zoals in Wijsheid van Salomo 18:1.

Er is nog meer bewijs. Het woord *morphe* heeft een stam waarvan verschillende woorden uit de Apostolische geschriften zijn afgeleid en het woord komt ook in sommige samenstellingen voor. Deze feiten voegen meer bewijs toe aan de gedachte dat *morphe* refereert aan de vertoning van een uiterlijke manifestatie. De Bijbel spreekt van kwade mannen die een "schijn" *(morphosis)* van godsvrucht hebben (2 Tim. 3:5). Hun innerlijke natuur was kwaad, maar zij hadden een uiterlijk voorkomen van godsvrucht. Op de Berg der Verheerlijking werd de gedaante van Messias "veranderd" *(metamorphoomai)* voor de apostelen (Mat. 17:2; Marc. 9:2). Zij zagen niet dat Messias een nieuwe natuur kreeg, maar zij zagen dat zijn uiterlijke vorm sterk veranderde (Mat. 17:9).
Op eenzelfde manier behoren wij volgelingen van Jesjoea te "veranderen" *(metamorphoomai)* door de vernieuwing van ons denken door de Schrift. Wij krijgen geen nieuwe natuur door de vernieuwing van ons denken, omdat we alreeds "deel hebben aan de goddelijke natuur" (2 Petr. 1:4). Er zal een verandering in ons plaatsvinden die wij en anderen duidelijk zullen ervaren. Gelovige mensen die veranderd worden van wereldse mensen, met alle zichtbare gedragingen die een vleselijk leven met zich meedraagt, tot gelovige mensen die op hun Meester lijken, veranderen immers op zo'n manier dat men het verschil kan zien. Paulus zegt 2 Kor. 3:18 hetzelfde wanneer het spreekt van gelovigen die "veranderen naar hetzelfde beeld" *(metamorphoomai)* van Messias. Dat wij worden veranderd in een "beeld" laat ons zien dat de verandering iets is dat zichtbaar is aan de buitenkant.

We zouden graag nog één punt maken voordat we aan een conclusie toekomen over het woord *"morphe".* Als dit vers wil zeggen dat Jesjoea God is, waarom zou het dat dan niet gewoon verklaren? Natuurlijk heeft God de "essentiële natuur" van God, dus waarom zou iemand *dat* punt willen maken? Dit vers zegt niet, "Jezus, God zijnde", maar eerder: "zijnde in de vorm van God." Paulus herinnert de Fillipenzen er wel aan dat Jesjoea op elke mogelijke wijze de Vader representeerde.

Wat kunnen we nu concluderen over *morphe*?
De gemeente in Filippi bestond uit Joden en bekeerde Grieken. Zij waren door de *Septuaginta* en andere geschriften bekend met *morphe*, wat verwees naar uiterlijk voorkomen, inclusief die van mensen en afgoden. Voor de Grieken verwees het ook naar het uiterlijk voorkomen, inclusief het veranderlijke uiterlijk voorkomen van hun goden en de vorm van standbeelden. Het enige andere gebruik van *morphe* in de Apostolische geschriften buiten Fillipenzen is in Marcus, waar het ook refereert aan het uiterlijk voorkomen. Wij betuigen dat het werkelijke bewijs duidelijk is: het woord *morphe* verwijst naar uiterlijk voorkomen of vertoning. Messias Jesjoea was in het uiterlijke een voorkomen van God, zozeer dat hij zei: "Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien". Messias deed namelijk altijd Gods wil volkomen, en vertegenwoordigde en representeerde zijn Vader perfect, op elke manier.
Schema, zoals Kittel opmerkt, kan synoniem zijn aan *morphe*, maar het legt meer nadruk op uiterlijk vertoon dan uiterlijk voorkomen, en verwijst vaker naar vergankelijke dingen als de kleding die we dragen of het voorkomen van ons dat veranderlijk is. Als menselijke wezen, hebben wij altijd een uiterlijke vorm *(morphe)* als andere mensen. Toch is er in de zin van onze vertoning iets dat telkens veranderd. Wij groeien immers op en komen op leeftijd. Mensen hebben het ook veel over elkaars voorkomen.

Zoals de rest van ons was Messias volledig mens en had een uiterlijke vorm *(morphe)* van een mens. Maar doordat hij de wil van Vader volkomen deed en godvruchtig gedrag vertoonde had hij het uiterlijke "voorkomen" *(morphe)* van God ook. Maar ook veranderde zijn vertoning *(schema),* regelmatig, net als bij ons. Dus kan in Fillipenzen 2:8 *schema* synoniem gebruikt worden met *morphe*, of het kan nadruk leggen op het feit dat de vertoning die Messias had als menselijk wezen veranderlijk was. De verwoording in Fillipenzen 2:6-8 stelt ons niet een Godmens voor, met wie niemand van ons zich kan identificeren. Maar het stelt ons een mens zoals wij voor, die groeide en ouder werd, één die zich volmaakt op God richtte in elke gedachte en daad zodat hij de Vader perfect representeerde.
We zullen gaan lezen en onderzoeken wat Paulus ons leert over de "gestalte Gods" de "gestalte van een dienstknecht" en wat hij te zeggen heeft over hoe Jesjoea zichzelf "ontledigd" en "vernederd" heeft.

Fillipenzen 2:5-7
"Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. (NBG)

In de grondtekst staan de volgende woorden geschreven.

ΤΟΥΤΟ	ΦΡΟΝΕΙΤΕ	ΕΝ	ΥΜΙΝ	Ο	ΚΑΙ	ΕΝ	ΧΡΙΣΤΩ	ΙΗΣΟΥ
touto	phroneite	en	humin	ho	kai	en	christO	iEsou
G5124	G5426	G1722	G5213	G3739	G2532	G1722	G5547	G2424
this	BE-YE-beING-DISPOSed	IN	YOU(p)	WHICH	AND	IN	ANOINTED	JESUS
	be-ye-being-disposed !	among	ye		also		Christ	
die	laat gezindheid zijn	bij	u	welke was	ook	in	Christus	Jezus

Letterlijk schreef Paulus:
"**Dít**, laat gezindheid zijn onder jullie: ook Christus".

Het persoonlijk voornaamwoord "u" is in het Grieks *humin*, d.w.z. "ulieden", een meervoudsvorm. Voor "bij" gebruikt de apostel het voorzetsel *en*, dat als "in" maar ook als "onder" kan worden vertaald. Het aanwijzend voornaamwoord "**dit**" (Gr. *touto*) staat helemaal vooraan in de zin. Paulus legt grote nadruk op het voorbeeld dat hij de Filippenzen voor ogen zal gaan stellen .

Uit de uitdrukking *"en humin"* blijkt, dat Paulus zich niet richt tot de gelovige enkeling, maar tot de gemeente als geheel. In de onderlinge verhoudingen behoort de gezindheid van Christus zichtbaar te worden. Christenen moeten er niet naar streven om de eerste te zijn, maar om "elkaars voeten te wassen" (Joh. 13:1-17). Ze mogen op grond van hun prestaties geen eer voor zichzelf zoeken, maar moeten gericht zijn op het welzijn van de anderen. Het voorbeeld bij uitnemendheid van de juiste houding is het optreden van Christus zelf. Verderop in zijn brief zal Paulus nog op andere voorbeelden wijzen (2:20-22, 2:29-30, 3:17).

Vers 6. Paulus vermeldt dat Messias *"in de gestalte Gods"* was en dat Messias *"het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht"*. Deze zinsnede is een sterk argument *tegen* de triniteit. Als Jesjoea God zou zijn geweest, dan zou het helemaal niet logisch zijn om te zeggen dat hij het Gode gelijk zijn niet als "roof" heeft geacht, omdat niemand het gelijk zijn van zichzelf kan "roven". Paulus heeft dus beslist NIET gezegd dat Messias zijn gelijkheid met God "roofde" omdat zo'n uitspraak het betoog onzinnig zou maken als Jesjoea God zou zijn geweest.

Vers 7. Dit vers bevat een zinsnede die serieuze verdeling onder trinitariërs veroorzaakte. Het zegt, "maar Zichzelf ontledigd heeft". Het Griekse woord waar het hier over gaat is *kenos*, wat letterlijk "ontledigen" betekent. Meer dan duizend jaar, vanaf het kerkelijke concilie in de vierde eeuw tot aan de twintigste eeuw, was de orthodoxe positie van de Kerk dat Messias tegelijkertijd volledig God en volledig mens was in één lichaam. Deze doctrine is bekend als de tweenaturen-leer en moet ondersteund worden door niet-Bijbelse woorden zoals *communicatio idiomatum*, wat letterlijk betekend: "de communicatie van het idioom". Dit verwijst naar het idee dat de Godnatuur in Messias is verenigd in de Mensnatuur van Messias op zo'n manier dat de acties en hoedanigheden van Jesjoea van zowel God als mens kunnen zijn. Dr. J. Gonzalez, een autoriteit in de geschiedenis van de Christelijke Kerk, merkt op: "De goddelijke en menselijke natuur bestaat in een enkel wezen, hoewel de vraag hoe dit mogelijk is het grootste mysterie van het geloof is." Bijbelse waarheid is echter niet een "onbegrijpelijk mysterie". In feite wil God dat wij Hem kennen en Zijn waarheid. De tweenaturen-leer wordt meestal gebruikt om de wonderwerken van Messias te verklaren, zoals de vermeerdering van het brood, de opwekking van doden en zo meer. Deze verklaring wordt opgehouden ondanks dat profeten uit de Tenach dezelfde dingen konden doen. De tweenaturen-leer van Messias heeft voor grote

problemen gezorgd, die goed gedocumenteerd zijn door John Wren-Lewis: "Zeker tot de Tweede wereldoorlog was de meest gebruikelijke visie van Jesjoea *helemaal niet* als mens. Hij was God in een menselijke vorm, vol van bovennatuurlijke kennis en kracht, vergelijkbaar met de Olympische goden die over eenzelfde kracht zouden bezitten wanneer zij in vermomming de aarde bezochten."

De ervaringen bij discussies met volgelingen van Jesjoea over de hele aarde bevestigen wat John Wren-Lewis zei: "De gemiddelde gelovige meent niet dat Messias 'in alle opzichten aan zijn broeders gelijk' was (Hebr 2:17), maar zij menen juist dat Messias kon doen wat hij deed omdat hij fundamenteel anders was. Dit scheidt de mensen van de Heer Jesjoea op een kunstmatige manier. In het Duitsland van midden 19e eeuw begon de Lutherse theoloog Gottfried Thomasius te ontwikkelen wat nu bekend is geworden als 'Kenotische theologie'. Dit denken ontstond uit enkele reële zorgen die trinitariërs hadden over de tweenaturen-leer.

- Eerst stond de tweenaturen-leer niet toe dat de volle menselijkheid van Messias werd uitgedrukt.
- Het lijkt Messias in een aberratie (afwijking) te veranderen: God zelf, maar tegelijkertijd mens.
- En zou Jesjoea tegelijkertijd alwetend God en beperkt mens zijn, zou hij twee centra hebben en fundamenteel niet één van ons kunnen zijn."

De Kenotische theologie bood een "oplossing" voor deze problemen. Aangezien vers 7 zegt dat Messias "zichzelf ontledigde" diende hij zichzelf enige tijd voor zijn incarnatie te ontledigen van zijn Godnatuur. Messias zou dan akkoord zijn gegaan met "zelfbeperking" en kwam op aarde als enkel mens.
Trinitarische theologen waren het op dit punt en over de Kenotische theologie als geheel onderling zeer oneens en sommige orthodoxe theologen hebben de volgelingen Kenotische theologie zelfs "ketters" genoemd. Het grote punt van kritiek op de Kenotische theologie is ten eerste: Het is slechts een eeuw oud en vertegenwoordigt daarmee niet de historische positie van de Kerk. Ten tweede verschillen orthodoxe theologen van mening over het vers zelf en ten derde dwingt de Kenotische theologie God om te veranderen – God verandert in een mens – wat twee problemen veroorzaakt voor orthodoxe trinitariërs: God kan niet veranderen en God is geen mens.
We zijn het eens met de Kenotische theologen die zeggen dat de tweenaturen-leer niet toestaat dat Messias zijn menselijkheid kan uitdrukken, en dat het een "wezen" creëert dat werkelijk een aberratie (afwijking) is en "fundamenteel niet één van ons" is. Toch zijn we het ook eens met orthodoxe trinitariërs die het Bijbelse standpunt aannemen dat God geen mens is en niet veranderen kan. Wij betuigen dat het de Trinitarische doctrine is die deze problemen veroorzaakt, en dat er simpelweg *geen oplossing* voor hen is zolang men een Trinitarische positie behoudt. Wij menen dat de werkelijke oplossing is om te realiseren dat er maar één waarachtige God is, de Vader, en dat Jesjoea de Messias "een man u van Godswege aangewezen" is en die God "èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft" (Hand. 3:22,36). Dan is Messias volledig mens en "één van ons", en God is God en veranderde nooit en is nooit mens geweest.

Terwijl trinitariërs onderling de discussie hebben gevoerd over de betekenis van Fil. 2:6-8, gebeurde er iets verdrietigs – het verlies van de eigenlijke betekenis van het vers. De verzen spreken noch over Messias die zijn "Godheid" opgeeft bij zijn vleeswording, noch over Messias

die zijn Godnatuur zou willen "verbergen", zodat zijn menselijke natuur zich duidelijk kan tonen. Deze verzen zeggen iets anders. De Geschriften zeggen dat Messias het "beeld Gods" was (2 Kor. 4:4) en Jesjoea zelf getuigde dat als iemand hem zag, hij de Vader zag. Wanneer men zegt dat Messias in de "vorm" van God is, zegt men deze waarheid (Jesjoea als "beeld" van God) simpelweg op een andere manier. Niet zoals Adam, … hij "greep" het Gode gelijk zijn als iets wat hij door misleiding, tegen de wil van God in, begeerde (Gen 3:3-5). Jesjoea (de tweede Adam) *"ontledigd"* zichzelf als de ware zoon van de Koning. Hij leefde op dezelfde manier als andere mensen. Hij vernederde zichzelf om gehoorzaam te zijn aan het woord en de wil van God. Hij leefde bij "er staat geschreven" en bij de geboden van zijn Vader. Hij roemde niet in zichzelf, maar noemde zichzelf de "Zoon des Mensen", wat in het Aramees van Jesjoea "man" betekende. Hij vertrouwde God en was "gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises", die verschrikkelijke en beschamende dood.

De gemeente aan wie Paulus schreef deed het goed en ondersteunde de apostel, maar ook zij hadden problemen. Er was "nijd en twist", "zelfzucht en ijdel eerbejag" en men moest "ootmoediger" worden (hoofdstuk 1 en 2). Dus schreef Paulus een uiteenzetting naar de gelovigen. Hij schreef: "Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was" (2:5). Daarna toont hij aan dat Jesjoea het "Gode gelijk zijn" niet als roof (wederrechtelijk toegeëigend) achtte, maar volledig *"nederig"* was en als resultaat werd hij ook "uitermate verhoogd" door God. Het voorbeeld van Jesjoea is zeer krachtig. We hoeven er niet op te letten of mensen merken dat we zijn wie wij zijn. We zouden simpelweg moeten dienen in gehoorzaamheid en nederigheid, en er zeker van zijn dat God ons op een dag zal belonen voor onze daden.

Door: Anthony Buzzard

Immanuël, Gemeente van het Levende Woord
Telefoon 078 6990097, Mobiel 0629 065138
Email: w.verdouw@immanuel-gemeente.nl
Web: http://www.immanuel-gemeente.nl

Wees van harte welkom op iedere Sabbatmorgen en ervaar dat de vreugde van JHWH onze kracht is.
Plaats van samenkomst: "De Havenkerk", Ieplaan 9, 2951 CB Alblasserdam, om 10.30 uur